

Χόρχε Μπουκάι Τα παιδιά ήταν μόνα

Η μητέρα μας είχε φύγει από νωρίς το πρωί και τα είχε αφήσει στη Μαρίνα, μια νέα δεκαοχτώ χρονών, την οποία έπαιρνε κάποιες φορές για λίγες ώρες προκειμένου να τα προσέχει με αντάλλαγμα μερικά νομίσματα.

Από τότε που είχε πεθάνει ο πατέρας, οι καιροί είχαν δυσκολέψει πολύ για να το ρισκάρει να λείπει από τη δουλειά μας όταν η γιαγιά αρρώσταινε ή έλειπε από τη πόλη.

Όταν ο φίλος μας κοπέλας τηλεφώνησε για να μας προτείνει μια βόλτα με το καινούριο του αυτοκίνητο, η Μαρίνα δε δίστασε και πολύ. Άλλωστε, τα παιδιά κοιμούνταν μας κάθε απόγευμα, και δεν θα ξυπνούσαν πριν μας πέντε.

Μόλις άκουσε την κόρνα, άρπαξε την τσάντα μας κι άφησε ανοιχτό το ακουστικό του τηλεφώνου. Προνόησε να κλειδώσει την πόρτα του δωματίου και φύλαξε το κλειδί στην τσέπη μας. Δεν ήθελε να διακινδυνέψει να ξυπνούσε ο Πάντσο και να κατέβαινε τη σκάλα για να την ψάξει, γιατί, μας και να 'χει, ήταν μόνο έξι χρονών, και με την παραμικρή απροσεξία μπορούσε να σκοντάψει και να χτυπήσει. Μας, σκέφτηκε ότι αν συνέβαινε αυτό, δεν θα ήξερε πώς να εξηγήσει στη μητέρα το λόγο για τον οποίο το παιδί δεν την είχε βρει.

Ίσως να ήταν ένα βραχυκύκλωμα στην τηλεόραση ή κάποιο από τα φώτα του σαλονιού, ή μπορεί μια φλόγα στα καυσόξυλα – το θέμα είναι ότι όταν οι κουρτίνες άρχισαν να καίγονται, η φωτιά έφτασε γρήγορα στην ξύλινη σκάλα που οδηγούσε στα υπνοδωμάτια.

Τον ξύπνησε ο βήχας του μωρού, εξαιτίας του καπνού που περνούσε κάτω απ' την πόρτα. Χωρίς να σκεφτεί, ο Πάντσο πήδηξε απ' το κρεβάτι και πίεσε με δύναμη το πόμολο για ν' ανοίξει την πόρτα, αλλά δεν τα κατάφερε.

Μας και να 'χει, ακόμα κι αν το είχε καταφέρει, οι φλόγες θα είχαν καταβροχθίσει τον ίδιο και των λίγων μηνών αδερφό του σε ελάχιστα λεπτά.

Ο Πάντσο φώναξε τη Μαρίνα, αλλά κανείς δεν απάντησε στην έκκλησή του. Έτσι, έτρεξε στο τηλέφωνο του δωματίου (μας ήξερε πώς να παίρνει τηλέφωνο τη μαμά του) αλλά δεν υπήρχε γραμμή.

Ο Πάντσο συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να βγάλει τον αδερφό του από 'κει μέσα. Προσπάθησε να ανοίξει το παράθυρο που έβγαζε στο περβάζι, αλλά ήταν αδύνατο για

τα μικρά του χέρια να λύσει την ασφάλεια και – ακόμα και αν τα κατάφερνε -, θα έπρεπε να ξεμπλέξει το συρμάτινο πλέγμα που οι γονείς του είχαν βάλει για προστασία.

Όταν οι πυροσβέστες τελείωσαν με το σβήσιμο μας φωτιάς, το θέμα συζήτησης όλων ήταν το ίδιο:

- Πώς μπόρεσες αυτό το τόσο μικρό παιδί να σπάσει με την κρεμάστρα το τζάμι και μετά τη σήτα;
- Πώς μπόρεσε να φορτώσει το μωρό στο σακίδιο;
- Πώς μπόρεσε να περπατήσει στο περβάζι κουβαλώντας σημαντικό βάρος και να κατέβει από το δέντρο;
- Πώς μπόρεσε να σώσει τη ζωή του αδελφού του και τη δική του;

Ο ηλικιωμένος πυροσβέστης, άνθρωπος σοφός που όλοι σέβονταν, μας έδωσε την απάντηση:

«Ο μικρός Πάντσο ήταν μόνος... Δεν είχε κανέναν να του πει ότι δεν μπορούσε».

Μπουκάι, Χ. (2012) Ιστορίες να σκεφτείς. Opera